

ПЕТ ПРОЦЕНТА

Юмрукът ми попадна в меката част на дясната буза на Кули, точно над долната челюст, и чух как зъбите му изхрущяха и се счупиха под кокалчетата ми. Ударих го точно както трябва, с изпъната напред ръка и твърда като стомана китка, а цялото движение идваше от рамото и изригна като от натегната пружина в лакътя ми. Когато нанасяш такъв удар, цялата ти ръка се превръща в бетонно бутало. Човекът беше едър, но това не означава нищо, когато се целиш право в лицето. Дори чудовищата нямат мускули на зъбите си. Гигантите, свикнали да побеждават чрез сплашване, никога не очакват да ги сповети нещо подобно, никога. Кули залитна назад зашеметен, не се съвзе от нокаута по-дълго от обичайното. След това го нацелих в гърлото в стил жиу-жицу, рязко първане с пръстите. Трахеята му се затвори с болезнено пукане и той остана без въздух. Когато изпусна пръта и се пресегна към шията си, нанесох фаталния ритник точно под колана. С това боят приключи. Но за по-голяма сигурност и за да се изфукам пред момчетата, замахнах с пета и от лицето му избухна нещо, което приличаше на голяма доматиена бомба. Той падна на мръсния асфалт и засънува нещо.

Тълпата полудя все едно бе на футболен мач.

Миризмата на кръв пролази в носа ми, беше остра, влажна и тръпчива като солена вода, капеща от ръждясал бръснач. Никога няма да свикна с нея. Винаги гледам да я избягам.

Но някои неща са неизбежни.

Като потните усмивки на двеста олигавени, подли престъпни изроди, които скандират името ти, защото знаеш как да наричаш някого два пъти по-едър от теб. Беше сюрреалистично. Като на кино. Чувах името си отново и отново. Както и ръкопляскания в такт със скандирането.

– Кофин! Кофин! Кофин!

Ръкопляскат така, когато влизаш, когато за първи път минеш по коридора с килиите. Някои от тях те заплюват. Но викат името ти високо само когато заслужиш уважение. И тогава вече никой не ти се пречка. Бяха ме видели да наричам по този начин шестима посред бял ден на двора. Най-яките от тях, едрите черни пичове, не скандират и не ръкопляскат. Но ти кимват отвисоко, без да се усмихват. Това означава, че си защитен. Че този идиот в краката ми ще бъде групово изнасилван под душа шест месеца напред. А аз ще получа стек цигари, когато изляза от изолатора. Ти Джей е моят закрилник тук, груб абаносов гигант с хладен орлов поглед и мръсна уста. Счупих ръката на един бял помяр, който се наричаше Ментор, точно след като влязох тук. Той беше по-едър от Кули и целият само мускули. Но това никога няма значение. Бум. И падат. След това стават нечия кучка.

Вече от всички страни чувах алармата за прибиране, пусната от надзирателите, с която ми казваха, че може да стане по лесния или по трудния начин. Когато се случеше такъв як бой в двора, всички трябваше да се върнат по килиите за два часа. Този път момчетата тръгнаха тихо. Преди месец трябваше да се бия с трима наведнъж и за малко да избухне бунт.

Тази сутрин никой не беше в настроение за палки и тояги. Предадох се с ръце, опрени на бетона близо до баскетболния кош. Сграбчиха ме за раменете и ме отведоха. Нямах прекалена грубост. Всички знаеха, че имам пари да си платя. Щях да получа седмица в изолатора, но нямаше да е тежко. Така щях имам време да помисля. Един от надзирателите изрита Кули в корема, за да види дали е още жив. Погрижих се да остане жив. Можех да го убия, но не го направих. Тогава това нямаше да бъде вписано като самозащита. Няколко допълнителни банкноти и можех да съм сигурен, че никой не е видял нищо. Можех да пратя съобщение от изолатора на Чистача, че ми трябва пари. Второто изслушване за по-ранно освобождаване беше само след три седмици. Досието ми трябваше да е чисто. Щяха да ми откажат да ме пуснат по-рано точно по график. Но след шест отказа по правилата на това място щях да изляза. Така ми каза Чистача. Стига досието ми да е чисто.

А после...

Когато изляза оттук, ще намеря Хартман и ще го накарам да си плати. Ще го погледна право в очите и ще му кажа, че е трябвало да ме убие, когато е имал възможност. Той сигурно ще ме погледне в очите и ще ме умолява да не го убивам. Никога преди не бях убивал.

Но ще го убия заради теб.

Тони.

Това място бе направено изцяло от бетон и корозирал метал, беше почти на сто години, ремонтирано веднъж през 70-те. От онези пандизи, които още съществуваха, защото някой е дал някъде подкуп. Килията ми беше влажна и мухлясала. Винаги ме вкарваха в нея, когато трябваше да вляза в изолатор, защото бе близо до коридора на централния блок и аз се ползвах с протекциите на ръководството. Стените воняха на пикня, сперма и лош късмет. Хората често се разболяваха, защото канализацията беше боклук и водата бе кафява. Никога не пиех от нея. За долар от лавката можеше да се купи бутилирана. За шест ти я доставяха в затвора. Живеех на минерална вода и диетична кола вече две години.

Две години бяха изменили.

Дори не трябваше да съм тук.

Не и в тази дупка с чудовища като Кули и Ти Джей.

Добрата новина беше, че тукашната система беше като начално училище в сравнение с онова, в което бях свикнал да се движа в реалния свят. Дадох ми трийсет години. Щях да остана само пет. Справих се като професионалист, какъвто съм. Когато досието ти остане чисто за известно време, справяш се добре в занаятчийските курсове и груповата терапия и се държиш любезно с другите, те местят на горния етаж в източното крило без съкилийник. Бях на горния етаж от първия ден, макар на делото ми с големи червени букви да пишеше „Организирана престъпност“. Това ми струваше само шестстотин долара. Малките разходки до коридора на ужасите като тази бяха като ваканции. Време да си прочистя главата, да планирам следващия си ход. Всичко трябваше да се планира. Нещата се получаваха, когато им дадеш възможност. Когато всичко се подготви внимателно и спазваш правилата, пъзелът сам се подреждаше и решенията бяха чиста логика. Като компютърна програма. Като всичко, от което разбирам.

Седях на пода на килията и дишах.

Забавях сърдечния си ритъм, за да може секундите да се разтегнат като часове.

Между секундите излизах от килията.

Отивах напред, до онзи миг.

Когато щях пак да я видя.

Тони.

За мен ти вече си мъртва, не виждам лицето ти.

Скоро ще отмъстя за теб.

Когато това стане, ще получа покой.

Ти отново ще си в сърцето ми.

Ще те възкреса.

Три дни след началото на ваканцията ми пратиха човек да ме отведе. Странно. Тук никога не правеха нещо, преди да му е дошло времето по график.

Надзирателят се казваше Мерик. Кльошава дребна невестулка с голям червен нос. Познавах го от шест месеца. Делеше парите ми с четирима други с неговите размери. Гласът на Мерик изпука през малкия говорител и ми нареди да се отдалеча от вратата и да сложи ръце върху отсрещната стена. Звукът беше само за демонстрация, тъй като вътре имаше камера.

Ключовете му изтракаха в ключалката. Знаех точно как изглеждат механизмите и резетата, които се движеха в голямата стоманена врата.

Можех да я отворя с метална закачалка за дрехи и малко плюнка.

Затова държаха двама надзиратели с автоматични пушки SPAS-12 във външния коридор. Да не говорим, че в главния коридор се влизаше през компютризираната мрежа от лазерни сензори, която опасваше като паяжина цялото крило с килии. Мрежата се свързваше със сателит в орбита. Не беше най-сложната система за сигурност, която познавах, но бе достатъчна, за да ме държи вътре. Дори да успееш да мина през коридора с килиите и да вляза в главния, автоматичните пушки 50-и калибър щяха да ме изпържат по-бързо, отколкото някой щеше да успее да ме нарече идиот. Сега всички надзиратели имаха айфони с приложения като джобни видеоигри, които им казваха къде да търсят, ако някой осъден затича към оградата. Тук предимно демонстрираха сила. Големи пушки, които поддържаха реда. Системи за прицелване. Максимална сигурност. Все едно бяха сложили компютризирани датчици за топлина на ръждясал капан за бобри. Веднъж бях обмислил възможностите за бягство, но далеч по-сигурният начин да се измъкна бе да остана пет години вътре и да манипулирам системата за реабилитация. Петдесет и седем души бяха спрени при опит за бягство от това място и шест от тях бяха техничари като мен. Единият дори имаше идеален план.

Мерик влезе в килията, нареди ми да вдигна ръце зад главата и ми сложи белезници, после каза, че имам посетител. Не обелих и дума. Избягах да говоря, дори и в курсовете, особено в груповата терапия. Когато си тих и опасен, винаги очакват най-лошото. Мерик и останалите надзиратели просто знаеха, че съм умен.

Вървах кротко, макар да не обичах изненадите. Понякога надзирателите те доставяха право на яките педали. Това не се случваше, когато плащаш на правилните хора. Не се случи и днес.

Мерик ме прекара през коридора с килиите и след това през главния коридор. Стоманена врата с по-старо от мен резе изскърца и се отвори, и слънчевата светлина ме удари в очите като юмрук. Беше седем и трийсет сутринта. Затворниците се редяха на опашки в столовата. Вече вървахме през двора към главната административна сграда. Само шефовете влизаха там, а аз не бях такъв, не още. Все още не бях казал и дума.

Още няколко врати, още няколко резета.

Дълъг сив коридор, който водеше към малка бяла стая.

В средата на тази стая имаше жена, която пушеше цигара, седнала до кафява врата от другата страна на дебела стена от бронирано стъкло.

Изглеждаше на около четиресет и пет години, имаше зелени очи, буйна руса коса, елегантно посивяла, чисто ново сако, обгърнало като черна ризница бялата ѝ риза с твърда яка, закопчана почти догоре. Около лицето ѝ имаше загадъчен ореол. Нещо познато, нещо непознато. Някакви книжа бяха пръснати по масата. Отворено дипломатическо куфарче до лакътя ѝ. Нещо метално проблясваше хладно от вътрешността му, вероятно пистолет.

От моята страна на стъклото имаше грубоват метален стол, закрепен за пода. Мерик ми нареди да седна. Върза краката ми за него с белезници, които с верига се свързваха с оковите на китките ми. Можех да сваля лесно гривничките за две минути. Тези на краката ми щяха да са по-голямото предизвикателство. Но докато стигна до тях, сигурно вече щях да съм мъртъв. Затова се настаних спокойно. Мерик ни остави сами в стаята.

Жената зад стъклото не ми се усмихваше.

– Мислех, че ще изглеждате по-млад – каза тя.

Гласът ѝ – рязък като лазерен лъч, прозвуча през евтините тенекиени говорители, които ни разделяха. Прецизно произнесени срички и хладна логика.

Аз не отговорих. Тя дръпна от цигарата.

– В делото ви пише, че сте на трийсет и една години. Това вярно ли е?

Само я погледнах.

Този път жената леко се усмихна, усетила играта ми. Наистина е умна.

– Добре... Няма нужда да говорите с мен. Не още. Но ще поискате много скоро. Обещавам.

Тя прелисти книжата. И пак се усмихна.

– Допреди да влезете тук, досието ви е доста чисто. Арест за безредици в нетрезво състояние в Далас. Обвиненията са паднали след сделка, но така и не са изтрети, дори и след службата ви в армията. Чудя се защо професионалист като вас би позволил това да остане?

Никога не бях мислил, че има значение.

Бях млад, когато се бе случило.

Не беше истина.

Тя ме видя как отговорих на въпроса, без да казвам и дума, и пак се усмихна.

– Виджте, господин Кофин, знам какво става и моите уважения за това. Самото ви оцеляване през последните две години е зависело от създаването на определен образ. Но в тази малка стая днес няма камери, няма други затворници. Струваше ми много да уредя лична среща с вас и трябва да знам дали говоря с правилния човек.

Аз съвсем леко ѝ кимнах.

Да, говориш с Елрой Кофин.

Да, аз съм човекът, влязъл в затвора след седемнайсет обвинения за въоръжени грабежи.

Да, влязох само защото се опитах да убия един мъж.

Да, всичко в глупавата ти малка папка е вярно.

Горе-долу.

– Добре – каза тя. След това загаси цигарата си в масата пред нея. Забелязах знака „Пушенето забранено“ на стената зад гърба ѝ и за първи път почти се усмихнах.

Тя обаче не се усмихваше вече.

– Да поговорим за семейството, господин Кофин. Да поговорим защо сте тук. Разбирам какво ви е накарало да поискате да убие. По същата причина, поради която аз използвах личното си богатство, за да лобирам срещу режима за контрол над оръжията и смъртната присъда в Тексас. Вярвам в наказанието, когато то отговаря на престъплението. Не вярвам във втория шанс, когато загубиш човек, когото обичаш. Знаете ли коя съм?

Не. Но ти ще ми кажеш.

Тя се усмихна криво.

– Аз съм от хората, които можете да наречете... загрижени граждани.

Това наистина си го биваше.

– Състоянието ми е натрупано в строителната индустрия, частния сектор. Авоарите ми са защитени от рецесията. Мога да откупя живота на хиляда талантиви млади хора като вас. И съм го правила. Но единственото, което парите не могат да купят, е семейство. Болката. Познавате я. Живеете тук, на това място. Веднъж завладее ли те болката, никога вече не можеш да си свободен. Никой затвор не може да се сравнява с това.

Очевидно дамата никога не бе лежала в затвор.

Освен това не беше криминален психолог – беше богата жена, с много власт. Трябваше да се досетя преди първата дума да излезе от устата ѝ. Големият въпрос беше: какво прави такава умна, корава мацка като нея на такова място? Можеше да прати специалист. Адвокат или лакей, обучени да се занимават със задници като мен. Или бе натрупала богатството си сама, или не беше тази, за която се представяше.

Не го вярвах това. В никакъв случай.

Виждате ли, работата беше там, че... тя беше права. За болката. Никой не познава болката. Не и докато не загуби всичко.

Загуби всичко.

– Не говоря за ужаса да загубиш семейството си, господин Кофин. Мисля, че разбирате какво имам предвид. Освен това говоря за съвсем реална болка. Куршумът, който е минал през главата ви. Операцията, която за малко не ви уби. Честно казано, не само съм

удивена, че сте преживели всичко това... Също така съм малко озадачена, че способностите ви са останали недокоснати. Все още можете да говорите, нали?

Кимвам ѝ и почти свивам рамене.

– Това е чудо. Изстрел от деветмилиметров от такова близко разстояние обикновено е смъртоносен.

Да.

Така е.

– Прочетох делото ви, проучих психиатричните ви епикризи, но съм достатъчно богата, за да мога да чета между редовете. Тези редове, които са били удобно изтрети от враговете ви. Направили сте погрешен ход, защото сте били обсебен. Когато човек е обсебен, господин Кофин... всички най-добри планове на мишките и хората отиват по дяволите. Вижда наградата, която не може да достигне, и това го подлудява.

Да.

Така е.

– Обвиненията в нападение са нищо, могли сте да се откупите. Имали сте парите. Всъщност, подозирам, че все още ги имате. Пипнаха ви с грабежите. Защо стана така?

Вече знаеш. Ти ми кажи.

– Пратен сте тук от човека, когото сте заплашили. От вашият собствен работодател. Простреляха ви в главата и ви заключиха в пандиза. Прокуратурата на окръг Травис знае, че сте накиснат. Дори са ви размахали споразумение пред лицето и вие сте им казали да си го начукат. Това са били точните ви думи. Освен това са искали и баща ви, а вие не сте го предали. Възхищавам ви се за това. Семейството е много важно за човек като мен.

Тя млъкна. На устните ѝ се появи лека лукава усмивка.

– Всъщност... Идвам от среща с баща ви, господин Кофин. Той ми каза да ви пратя много поздрави.

Думите ѝ ме удариха като морска вълна, очите ми се разшириха от шока.

И просто се чух да казвам:

– Как ли пък не.